

"V-am condamnat pe toți la viață veșnică"

Vineri, 13 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Așa cred unii că a spus Dumnezeu lumilor atunci când le-a creat. Ideea că în împărăția lui Dumnezeu nu există moarte a produs destule bizarerii declarate doctrine biblice. Marea controversă ne învață că moartea a lovit chiar în inima guvernării divine, deși Tatăl nostru ceresc nu are nici un amestec în această tragedie.

Există în împărăția lui Dumnezeu o breșă de securitate prin care s-a infiltrat un asemenea virus letal? Dacă Dumnezeu, așa omnipotent cum este, nu a putut împiedica ciuma păcatului, ce fel de țară a păcii este aceasta unde ne invită să pășim prin credință?

Acestea sunt întrebări pe care oamenii și le-au pus dintotdeauna, iar membrii bisericii nu și le-au permis decât în gând, deși răspunsurile ar fi putut să spulbere multe prejudecăți pe care le nutrim aproape subconștient despre caracterul lui Dumnezeu.

Atunci când au luat decizia să creeze viață și ființe inteligente, scumpii noștri Creatori au trebuit să analizeze foarte serios implicațiile unui asemenea demers. „Vor fi copiii Noștri satisfăcuți cu ceea ce le putem oferi Noi? Vor respecta ei regulile elementare prin care pot fi menținute armonia, pacea, dragostea și părtășia? Îi vom putea convinge că Legea vieții și a libertății este o garanție a fericirii și prosperității? Vor aprecia ei că părtășia cu natura divină este legătura la viață, calea pe care primesc toate binecuvântările ce decurg din statutul lor de fii? Ce vom face dacă unora nu le va plăcea lumea Noastră, și vor dori să scape de ea? Îi vom putea constrânge să continue să trăiască într-o lume pe care o urăsc? Va fi corect să îi condamnăm la viață veșnică împotriva dorinței lor?”

Pe lângă multe alte asemenea preocupări, posibilitatea ca unora să nu le placă viața ce li se oferă a trebuit să fie luată foarte în serios. Deoarece constrângerea și amenințarea cu forța erau complet străine naturii divine și guvernării cerești, trebuia prevăzută o cale de scăpare, o soluție prin care un posibil nemulțumit să poată fi eliberat dintr-o lume pe care nu o dorește sau nu o acceptă. Viața nu trebuia să devină o închisoare de maximă siguranță. Dreptul la viață nu este o condamnare veșnică. Jurisdicția unei țări poate împiedica omorul, dar nu și sinuciderea. În țara păcii, unde respectul pentru libertatea și demnitatea individului sunt supreme, viața veșnică nu putea fi impusă. Trebuia să fie prevăzută o ieșire de siguranță, prin care eventuali nemulțumiți de guvernarea divină sau de relațiile sociale ale lumii lor să poată evada, să aibă dreptul de a contesta decizia prin care au fost creați. Și nu

numai să o conteste, ci chiar să o anuleze definitiv, putând solicita dreptul de a se întoarce în neființă.

Faptul că până la revolta lui Lucifer nimeni nu a făcut o asemenea solicitare, neavând astfel referiri la ea, nu înseamnă că această cale de ieșire nu exista. Din păcate, universul a devenit conștient de această realitate într-un mod cât se poate de brutal și violent.

Când și-a început campania de denigrare, Lucifer a pervertit cu mare artă această prevedere de siguranță. El a propus îngerilor să se despartă de natura divină, să renunțe la privilegiul de a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt. Lor li s-a prezentat părtășia cu natura divină ca fiind o unealtă a sclaviei, un sistem de supraveghere care îi împiedică să devină dumnezei. El sugera că această ordine este impusă pentru a servi scopurilor egoiste ale Creatorului.

Dumnezeu a făcut tot ce era posibil spre a clarifica rolul și scopul prezenței Duhului Sfânt „în fiecare ființă creată” (DA 161). El a explicat foarte clar că desprinderea voluntară de izvorul vieții, prin gonirea Duhului Sfânt din templul inimii, duce la anihilare imediată, moarte veșnică, întoarcere instantanee la neființă. Lucifer răspundea că eliberarea de prezența Duhului va fi adevărata libertate care îi va propulsa direct într-o sferă superioară de existență, iar dacă se va întâmpla să moară, aceasta va veni doar din acțiunea lui Dumnezeu de pedepsire, supărat că pierde controlul asupra situației.

Minciuna aceasta a avut un asemenea impact asupra îngerilor, încât o foarte mare parte dintre ei au hotărât să renunțe la prezența Duhului Sfânt în ei. Datorită zvonului ce se răspândea ca focul că va fi folosită violența împotriva celor revoltați, Dumnezeu a fost constrâns să anuleze pentru un timp efectul desprinderii de izvorul vieții. În acea clipă teribilă a intrat în funcțiune un alt proiect de siguranță planificat la începutul creațiunii, și anume ceea ce noi numim astăzi Planul de mântuire. Acest plan prevedea blocarea efectelor mortale ale desprinderii de izvorul vieții prin interpunerea Cuvântului în fața urgiei. Fiul etern al lui Dumnezeu era dispus să întrerupă explozia cu viața Sa, doar pentru a oferi timpul necesar unei analize pe baza faptelor pentru cei care vor dori să ia acea decizie mortală în cunoștință de cauză. Pentru unii urma să fie o blocare provizorie căci, așa cum s-a văzut, ei au ales să meargă pe calea lor în ciuda celor mai clare evidențe. Pentru cei mai mulți se va dovedi o intervenție salvatoare, căci au înțeles principiile guvernării divine și au ales reconectarea la izvorul vieții.

Nu exista opțiune pentru situația critică în care se afla soarta lumilor. Ori era activat imediat planul de mântuire, ori păcătoșii erau lăsați să culeagă efectul deconectării de la sursa vieții, întoarcerea instantanee în neființă. Numai că riscurile celei de-a doua variante erau imense:

„Dacă Satana și oștile lui ar fi fost lăsați să culeagă rezultatul final al păcatului lor, ei ar fi pierit; dar pentru ființele cerești nu ar fi fost clar că acesta este rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță rea, care ar fi produs roada ei mortală de păcat și nenorocire” (DA 764).

În cuvinte simple ca să nu șocheze, Dumnezeu ne spune aici că universul s-ar fi transformat într-un câmp concentrațional, în care teama ar fi luat locul servirii din dragoste, iar suspiciunea și neîncrederea ar fi otrăvit universul așa cum a otrăvit pământul.

Noi sperăm că pentru ființele cerești este clar acum că moartea este rezultatul final al desprinderii de izvorul vieții. Tot ceea ce trebuie este ca și ființele pământești să vadă clar că moartea este rezultatul firesc al păcatului, și nu pedeapsa lui Dumnezeu pentru nesupunere. Iar acest lucru va fi înțeleles corect atunci când vom percepe rolul acestui mecanism prin care se poate ieși din împărăția luminii dacă nu ne place acolo. Nimeni nu va fi obligat să trăiască într-o lume pe care nu o apreciază. Dumnezeu nu a spus, și nu va spune niciodată noilor lumi create: „Fiți bineveniți în împărăția Mea. Sunteți condamnați la viață veșnică.”